

ἐκ τοῦ ὄνου τοῦ θηρίου. Ἄλλ' ὅπως δὴ ποτε
ἐμπρός!

[Τῆ Σεμέλῃ]

Ὅρκίζομαι εἰς τὰ ὕδατα τῆς Στυγὸς νὰ εἶπω
καὶ κατορθώσω ὑπὲρ σοῦ πᾶν ὅ,τι θελήσης,
ἐκτὸς τριῶν· νὰ σοὶ εἶπω τὴν καταγωγὴν
μου, τὸ ὄνομά μου καὶ τὴν γυναῖκά μου,
ἐὰν ἔχω.

ΣΕΜΕΛΗ περιχαρῆς

Ἄ, λοιπόν! Μικρὰ πράγματα ἀπατώ
ἄκουσον· θέλω νὰ ἔλθῃς ἐνώπιόν μου
ὡς προσέρχουσαι εἰς τὸν νόμιμον
γυναϊκά σου. Εἰς τὸν ὄρκον σου!

ΖΕΥΣ ἐπιδρόντης

Πῶς!

ΣΕΜΕΛΗ

Τίποτε, τίποτε αὐτό.

[Ἐπιδρόντα τὸν Δία]

Ἐκείναι αἱ ἐπωμίδες! Ἐκείνοι οἱ χρυσοὶ
κροσσοὶ· αἱ, τί λέγεις; Εἰς τὸν ὄρκον σου!

ΖΕΥΣ κάτωχρος

Δός με τὴν χειρά σου! Λιποθυμῶ, Σεμέ-
λη, λιποθυμῶ! Βοήθει με.— Ἄ, κατάρατος
Ἦρα, ἄ, θηρίον παρμήχων!— Ἐχάθημεν...

[Λιποθυμῶν πίπτει κατὰ γῆς]

ΣΕΜΕΛΗ κλίνουσα ἀνωθὲν τοῦ

Θὰ ἔλθῃς; Βεβαιότατα... Εἰς τὸν
ὄρκον σου!

ΠΡΑΞΙΣ Γ΄.

Ὦ ρ α 4 M. M.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

[Ἐν Ὀλύμπῳ. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ Ἥφαιστου.
Ὁ Ἥφαιστος ἡμίγυμνος, μέλας, χλωδός, αὐ-
χημῆς, κατασκευάζει ἐπὶ μεγίστου ἄκμονος
τοὺς φλέγοντας κεραυνοὺς τοῦ Διός. Ἡ Ἥρα
θλίβει τοὺς φουσητήρας μετὰ χαρᾶς, παρυσμένη
ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ καὶ παροτρύνουσα τὸν Ἥ-
φαιστον. — Κύκλω ὀμίχλη καὶ ἀπώτερον πυ-
κνότερα.]

ἭΡΑ

Ἐμπρός, Ἥφαιστέ μου, ἐμπρός τέκνον
μου! Κατασκευάζε ὅσον δύνασαι καλλιτέ-
ρους τοὺς κεραυνοὺς.

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ — ΕΤΟΣ Β΄.]

ἭΦΑΙΣΤΟΣ

Διατί ὁμως; Μὴ ἐπαπειλῆται νέα τις
στάσις τιτάνων κατὰ τοῦ οὐρανοῦ;

ἭΡΑ

Ἦ στάσις εἶνε πλέον ἐντὸς τοῦ οἴκου
ἡμῶν, ὄχι ἐπὶ τῆς γῆς. Δέον ὁ Ζεὺς νὰ
καταστῇ ἀληθῆς πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

ἭΦΑΙΣΤΟΣ

Ἐκείνη ἡ Ἀφροδίτη, ἐκείνη εἶνε ἡ αἰτία
παντὸς κακοῦ. Ἐκείνη καὶ ὁ φίλος αὐτῆς
Ἄρης! Ἐγὼ ὁμως νὰ τοῖς ἐτοιμάσω ἐγὼ
ἱστορίαν, δι' ἣν θὰ γελῶσιν ἄνθρωποι καὶ
θεοὶ εἰς αἰῶνας αἰώνων.

ἭΡΑ

Πτωχὸν τέκνον μου... Σὲ ἀπατᾷ ἡ
πανούργος;

[Αἰρομένης τῆς ὀμίχλης κατὰ μικρὸν φαίνεται
εἰς ἄκραν τινὰ βράχου ὁ Ζεὺς, καθήμενος σύν-
νους, βαρὺς, μελαγχολικός.]

ἭΦΑΙΣΤΟΣ

Μὲ ἀπατᾷ; Ὁφθαλμοφανῶς, εἰς τὸ πεί-
σμα μου, ὑπὸ τὰς χειράς μου σχεδὸν, ἐνώ-
πιον ὄλων πολλάκις, ἀναφανδόν!

ἭΡΑ

Καὶ ὁμως εἶνε ἡ νόμιμός σου σύνευνος!

ἭΦΑΙΣΤΟΣ

Σύνευνος; Ἡ πικροτέρα εἰρωνεία ἐν οὐ-
ρανῷ καὶ γῆ! Μήπως ποτὲ μοὶ προσωμί-
λησεν; Μήπως ποτὲ μοὶ ἀπέτεινε κἂν ἓνα
λόγον θωπείας, φιλίας, προσοχῆς, ἔστω
ψευδοῦς; Ποτέ! Ὁ Ἄρης δι' αὐτὴν τὸ
πᾶν. Ἐκείνου τὸ βλέμμα, ἡ κόμη, τὸ βῆμα,
τὰ στέρνα, ἡ σπάθη, ἐκείνου ἡ ἀσπίς, ἐκεί-
νου τὸ κράνος, ἐκείνου τὸ θούριον,—πᾶν
αὐτῆς γόητρον!

ἭΡΑ καθ' ἑαυτὴν

Αἱ ἐπωμίδες πάντοτε.

[Τῷ Ἥφαιστῷ]

Εἶδές που τὸν Δία;

ἭΦΑΙΣΤΟΣ

Ὅχι· φαίνεται ὁμως ὅτι βαθεῖαν θὰ φέρ-
ῃ τινὰ δυσθυμίαν, διότι ὀμίχλη πυκνὴ κα-
λύπτει τὸν Ὀλυμπον.— Ἄ, θὰ ἐκδικηθῶ,
θὰ ἐκδικηθῶ φρικωδῶς κατὰ τῆς Ἀφροδί-
της.

της. Θὰ σὰς κάμω νὰ γελάσητε πολὺ πολὺ δι' ὅ,τι ἐρεύρω κατ' αὐτῆς καὶ τότε θὰ σὰς ζητήσω διαζύγιον· εἶτα τὴν Ἥβην.

ἩΡΑ

Ἐκδικήσου καὶ ἐλπίζε. — Πόσοι νὰ ἦνε, τέκνον μου, οἱ κεραυνοί;

ἩΦΑΙΣΤΟΣ

Ὅσοι ἀρκοῦσι δι' ὄν νὰ θανατωθῶσι μύριοι τιτάνες.

ἩΡΑ

Ἐχει καλῶς. Ὅμως σφουγγιάστειν ὀλίγους ἀκόμη καλοῦ καλοῦ.

ἩΦΑΙΣΤΟΣ

Ἄ, ἐκεῖνος ὁ ἀγρίος φανεὺς, ἐκεῖνος ὁ Ἄρης, ἐκεῖνος ὁ θροισθῆς!

[Ἡ ὀμίχλη καλύπτει τὸ χαλκεῖον.]

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΖΕΥΣ μετὰ μικρὸν, ἀνεγειρόμενος καὶ βηματίζων

Μ' ἐρχεται νὰ θραύσω τὴν κεφαλὴν μου εἰς τοὺς βράχους τοῦ Ὀλύμπου! Νὰ μὴν ἴδω αὐτὴν τὴν Ἡραν ἐμπρὸς μου, διότι δευτέραν φορὰν θὰ κρεμάσω αὐτὴν ἐκ τῶν ποδῶν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ! Τὸ τέρας! — Ἄς χυθῆ ὀμίχλη περὶ τὸν Ὀλυμπον οὐδένα θέλω νὰ ἴδω τῶν θεῶν! Ἡ πτωχὴ Σεμέλη, ἡ ἀθώα νύμφη, πῶς ἐπέμενε ἀγνοοῦσα ὅ,τι ἐζήτει!... Ἄ, παρὰ νὰ δώσω αὐτῇ τὸν θάνατον, προτιμῶ νὰ ἀποθάνω, ἂν ἡδυνάμην νὰ ἀπέθνησκον! Δυσὶν τὸ ἕτερον· ἢ πρέπει νὰ πατήσω τὸν ὄρκον μου καὶ τότε ἐκείνη σώζεται· ἢ πρέπει νὰ ἀποθάνω πρὸ αὐτῆς καὶ τότε πάλιν σώζεται. Τὸ πρῶτον; Ὁχι· εἶμαι βασιλεὺς. Ἀλλὰ τὸ δεύτερον; Ναί, τὸ δεύτερον· ἄς ἀποθάνω!

[Μετὰ μικρὸν]

Ναί· ἐβαρύνθην τόσους αἰῶνας, ἐβαρύνθην τὰς μάχας, τὰς νίκας, τοὺς πόθους, τὰ πάθη, τοὺς ἔρωτας. Ἐπειτα πρέπει νὰ σωθῆ ἡ Σεμέλη· ἂν μεταβῶ παρ' αὐτῆ ὡς ὠρκισθην, ἀπώλετο. Ἄς μεταβῶ λοιπὸν ἐγὼ εἰς τὸν θάνατον. Πῶς ὅμως, πῶς; Δικτὶ ὄχι; Αὐτοκτονῶν.

[Μετὰ μικρὸν]

Ἀλλ' ἄρα δύναμαι; Πῶς ὄχι! Δύναμαι τὸ πᾶν. Ὅπωςδήποτε...

[Φωνῶν]

Ἐρμῆ!

[Ὁ Ἐρμῆς παρουσιάζεται]

Εἶπα εἰς τὴν Εἰμαρμένην νὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

[Ὁ Ἐρμῆς φεύγει]

Ἄς ἀκούσωμεν καὶ αὐτὴν. — Ἀλλὰ πῶς ὅταν θέλω; Θέλω· αὐτὸ ἀρκεῖ. Εἶμαι ὁ Ζεὺς ἢ ὄχι;

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

Ζεὺς· Ἐρχεται ἡ Εἰμαρμένη. Εἶνε γρατὰ. Φέρει λευκὰ περὶ τὴν κεφαλὴν καὶ λευκὴν ἐσθῆτα μὲ ἐρυθρὰς παρυφάς.

ΖΕΥΣ

Αἱ πικρῆαι ὑπερεπλήρωσαν τὰ στήθη μου. Ὁ βίος ἔπαυσε νὰ μὲ ἀρέσῃ. Τέλος ἔχω λόγους ἀνωτέρους. Λοιπὸν...

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ

Λοιπὸν.

ΖΕΥΣ

Εἶμαι ὁ ὕπατος τῶν θεῶν;

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ

Ναί.

ΖΕΥΣ

Δύναμαι τὸ πᾶν;

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ

Ναί.

ΖΕΥΣ

Λοιπὸν θέλω νὰ ἀποθάνω. Δύναμαι;

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ

Πῶς;

ΖΕΥΣ

Γινόμενος αὐτόχειρ.

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ

Ὁχι.

ΖΕΥΣ

Καὶ διατί;

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ

Εἶσαι αἰώνιος.

ΖΕΥΣ

Εἶσαι παλίμπκις! Κρημνίσου, γρατὰ καὶ

σὺ μέγαιρα! Ὁραῖον θεὸν μὲ κατεστήσατε
ὄλαι αἰ γυναῖκες σεῖς!

[Ἡ Εἰμαρμένη φεύγει]

Ἑρμῆ, Ἑρμῆ, Ἑρμῆ!

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

Ζεὺς. Ἐρχεται ὁ Ἑρμῆς.

ΖΕΥΣ

Ποῖα ὥρα εἶνε;

ΕΡΜΗΣ

Τέσσαρες παρὰ τὸ τέταρτον, μ. μ.

ΖΕΥΣ

Φύγε καὶ σὺ, κούφρα! — Πτωχὴ Σε-
μέλη, ἐν ἀκόμῃ τέταρτον! . .

[Ὁ Ἑρμῆς ἀπέρχεται]

Καὶ νὰ δῶσαί τοσον εὐήθως τὸν μέγιστον
ὄρκον μου! Καὶ νὰ μὴ δύναμαι οὐδὲν ὑπὲρ
αὐτῆς!

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Ζεὺς. Ἐρχεται ὁ Ἡρακλῆς φέρων ἐπ' ὤμων δύο
βαρεῖς σάκκους οὓς ἀποθέτει ἐνώπιον τοῦ Διός.

ΖΕΥΣ

Τί εἶνε πάλιν αὐτά;

ΗΡΑΚΛΗΣ

Εἶχον σκωριάση ἐν τῇ ἀποθήκῃ μου ὅσοι
ἔμενον καὶ ἐκτόπησα νέους καὶ ἀνεσκεύασα
τοὺς παλαιούς.

ΖΕΥΣ

Τί εἶνε, σὲ λέγω, ἐδῶ;

ΗΡΑΚΛΗΣ

Νεοὶ κεραυνοί.

ΖΕΥΣ πλήρης ὀργῆς

Ποῖος σὲ παρήγγειλε νὰ κατασκευάσης
αὐτούς;

ΗΡΑΚΛΗΣ

Ἡ Ἥρα. — Δυσανασχετεῖ λέγει νὰ σὲ

βλέπη πορευόμενον πλησίον τῆς μὲ κεραυ-
νοὺς ἀλαμπεῖς καὶ βραγχνοὺς τὴν φωνήν!

ΖΕΥΣ

Φεῦ, τῆς κακουργίας σου λέαινα ζηλό-
τυπος!

[Μένει ὡς ἐννεὸς ὑπὸ οὐρίκης, ἐνῶ ἡ ὀμίχλη
κατακαλύπτει αὐτούς]

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

Παρά ταῖς Θήβαις. Πυκνὸν ἄλσος. Ἡ Σεμέλη ἐν-
δεδυμένη περικαλλῶς καὶ δρέπουσα ἄνθη.

ΣΕΜΕΛΗ

Πῶς πάλλεται ἡ καρδιά μου! . . . Ἄρα
ποῖος νὰ ἦνε; Εἶδες πόσον προσεπάθησα
ν' ἀποσύρω τὴν παράκλησίν μου! Ἀλλὰ ναι,
ὅσον μὲ παρεκάλει καὶ φλογερῶς ἰκέτευε,
τόσον ἐγὼ πλειότερον ἐπέμενον. « Εἰς τὸν
ὄρκον σου! » Τοῦτο ἦτο ἡ παγίς μου καὶ ἡ
οὐρίκη του. Δάκρυα, στάνοι, δεήσεις, ἀπει-
λαί, φόβοι του, ὅλα ἀπέβησαν μάτην ἐπέ-
μεινα καὶ ἐνίκησα. Θὰ ἔλθῃ. Θὰ ἰδῶμεν τὰς
ἐπωμίδας. Πόσον ὠραῖος θὰ ἦνε μὲ αὐτάς!
Ἄ, ἐὰν μὴ ἦτο ἄπιστος! . . . Ὁ, φαντάσου
κυματίζουσιν ἀπὸ τοῦ κράνους λοριάν καὶ
μικρὰς χρυσὰς πτέρυγας εἰς τοὺς ὄμους, —
τὰς ἐπωμίδας! Θὰ ἦνε μαγεία, θεῖον τι!

[Μετά μικρὸν]

Ὅμως νὰ μὲ ἀπατήσῃ! Ὁ ἀνηλεὴς! . . . Ἦτο
μανιώδης. Ὁ, καὶ νῦν ὅτε γνωρίζω ὅτι μὲ
ἠπάτησε τόσον σκληρῶς, πλειότερον κλίνω
πρὸς αὐτὸν καὶ πλειότερον αἰσθάνομαι ἐμαυ-
τὴν ἐρωτιῶσαν! — Πότε λοιπὸν θὰ ἔλθῃ;

[Ἐξάγουσα χρυσοῦν ὠρολόγιον]

Μοὶ ἔδωκεν αὐτὸ νὰ γνωρίζω τὴν στιγμήν
τῆς ἐλεύσεώς του. Ὅταν ἡ μικρὰ αὐτὴ βε-
λόνη φθάσῃ ἐκεῖ, θὰ φανῇ ἐνώπιόν μου. Ὁρα
μὲ εἶπε τετάρτη θὰ ἦναι αὐτή. Ἴδου μετὰ
μικρὸν ἐγγίζει. Πῶς ἡ καρδιά μου πάλλε-
ται! . . . Ἄν ἦτο δυνατόν νὰ σύρεται αὐτὸς
καὶ ἀκολουθῇ τὸ μικρὸν τοῦτο ἄθυρμα,
ἐγὼ αὐτὴ θὰ ὠθουν τὴν βελόνην εἰς
τὸ σημεῖον τῆς τετάρτης ὥρας, σημεῖον
κλειῖον δι' ἐμὲ ἀρρήτον εὐδαιμονίαν καὶ οὐτ'
ράνια ὄνειρα.

[Μένει σόνιους]

[Μετὰ μικρόν]

Ὅπως αὔρα φαιδρά
 Εἰς τὸ ἄλλοσ προσ
 Καὶ τὰ φύλλα μαλάσσει,
 Οὔτω φόβος λεπτός
 Εἰς τὰ στήθη κρυπτός
 Τὴν ψυχὴν μου τaráσσει.

Ἄν παντοῦ φωτεινά
 Ἄνθη, δρόσοι, πτηνά,—
 Φαῦ, αὐδὲν μὲ εὐφραίνει!

Ὅλη τρέμω, ῥιγῶ,
 Τοῦ ἀγνώστου ἐγὼ
 Ἢ τὴν ἐπιθυμίαν.

Ποῦ εἶσαι εἰς σὺ,
 Ὅν χρυσῶν κούρτοι
 Κ' ἐποιμίδες κοσμοῦσιν,
 Καὶ ὡς ἀνάγκη ἄλλοῦ
 Μετὰ κάλλους πολλοῦ
 Ἄλλοι, οἴμοι, φιλοῦσιν!

Ἄν φανῇ ἀληθὲς
 Πῶς οὐχὶ σὺ ὁ γῆς;
 Ὅ ποιμὴν μου σὺ εἶσαι,—

Εἰς αὐτὴν τὴν στιγμήν,
 Ὅ ὄρατε ποιμὴν,
 Καὶ τὸν βίον μου εὐόσαι!

Θέλω, ναί, ἡσύχη
 Ἢ δειλὴ μου φυγὴ
 Νά εὐεσθῇ ὡς τι μύρον,

Ἄν φανῆς ἄλλος τις . . .
 Τῶν ἀπλῶν ὑβριστῆς
 Τῶν χρυσῶν μου ὀνείρων.

[Ἀκούονται μακρὰν βρονταὶ τινες. Ἄστραπαὶ
 διασχίζουσι τὸν ὀρίζοντα. Ἢ κύκλω φύσει
 βρέμει.]

ΣΕΜΕΛΗ ἰδοῦσα τὸ ὠρολόγιόν της

ὦραι τέσσαρες, ἀκριβῶς.

ΦΩΝΗ βαρεῖα ἀλλ' ὡς ἡ τοῦ Λυδοῦ καὶ ὀπισθεν
τῆς σκηνῆς.

Οὔτω Σεμέλη, προσομιλεῖ τῇ Ἠρᾷ ὁ Ζεὺς!

[Βρονταὶ, ἀστραπαὶ, σκόπη, κεραυνοὶ πληροῦσι
τὴν σκηνήν.]

ΣΕΜΕΛΗ μόλις κρατουμένη

ὦταροι θεοί! . .

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Σεμέλη. Πίπτει ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐν μέσῳ κε-
ραυνῶν καὶ νεφελῶν

ΖΕΥΣ

Σεμέλη, ἦλθεν ὁ Λυδοῦς!

ΣΕΜΕΛΗ

Ἄ, ὁ Ζεὺς! . . .

(Κεραυνωθεῖσα πίπτει κατὰ γῆς.)

ΖΕΥΣ γονυκλιτῶν παρ' αὐτῆ θέτει τὴν χεῖρά του
εἰς τὸ στήθος της

ὦ, ἐνεκρώθη!

(Κλαίων)

Τοῦ λοιποῦ, καλὴ Σεμέλη,
 Δι' ἐμὲ τὸ πᾶν σκοτία
 Ἐπρῶσέ μοι ν' ἀνατίλλῃ
 Μετὰ σοῦ καὶ ἡ πρωΐα.
 Ἄν παντὶ ὁ κόσμος μέλι,
 Ἄψιθός μοι ἡ ζωὴ!
 Οἶ, οἶ, οἶ, οἶ, οἶ, οἶ!

Ἠρᾷ, Ἠρᾷ, ἡ φοικτὴ σου
 Ἰσοῦ τέχνη κατωρθώθη
 Καὶ τὸ ἄνθος τοῦ ναρκίσσου
 Διὰ σοῦ ἐκεραυνώθη.
 Πνεῦμα στουγαρᾶς ἀδύσσου,
 ὦ μηχανορράφος γραῦ!
 Αὔ, αὔ, αὔ, αὔ, αὔ, αὔ!

ὦ Σεμέλης δόσον φῶς μου.
 Σ' ἔλεγον ἐγὼ: μὴ θίγῃς
 Τὰ αἰνίγματα τοῦ κόσμου
 Σκοτεινά: ὑφάλους φύγε,
 Καὶ εἰς ἕαρος εὐόσμου
 Τέρπου χρώματ' ἀγλαά . . .
 Ἄ, ᾗ, ᾗ, ᾗ, ᾗ, ᾗ!

Ὅμως σ' ἐκδικῶ καὶ νύσσω
 Μετ' ὀλίγον τὸν μῆρόν μου
 Κ' ἐν αὐτῷ ἐγὼ θά κλείσω
 Τὸν ἐν σοὶ Διόνυσόν μου—
 Κ' ἐν καιρῷ θά σε γεννήσω
 Τῆς Σεμέλης μου υἱέ!
 Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ, αἶ, αἶ!

Χαῖρε, φίλη μου!—Καὶ πάλιν
 Ὅταν βλέπω παραφρόνως
 Εἰς θανάτου πῶς ἀγκάλην
 Σ' ἔδωκα ἐγὼ καὶ μόνος,
 Πίπτω εἰς λυσσιώδη ζάλην,
 Σπαίρω, μαίνομαι, βοῶ . . .
 ὦ, ὦ, ὦ, ὦ, ὦ, ὦ!

[Μένει ἐπικλινῆς ἐπὶ τοῦ σώματος τῆς Σεμέλης,
ἐνθὲ τὸ κατάβλημα πίπτει.]

ΤΕΛΟΣ.